

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Reiffenstuel, Anaklet

Monachii, 1699

Quæstio I. Quid sit, & quo jure, ac quando obliget Confessio
Sacramentalis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40206

Dist. III. Quest. I. Quid sit, & quo jure, ac quando obliget Conf. & c. 665
ad jejunium ante vigesimum primum ætatis annum, ut dictum
num. 44.

80. Deinde loquendo de FF. Minoribus, ex vi Regulæ ipso-
rum major requiritur necessitas, ut jejunare non teneantur, in je-
junij Regulæ, quàm in jejunij Ecclesiæ: nam ad excusandum
in jejunij Ecclesiæ, non requiritur nisi probabilis necessitas; sed
in jejunij Regulæ requiritur manifesta, ut patet ex cap. 3. Regula,
ibi: *Tempore verò manifesta necessitatis non teneantur Fratres jejunio cor-
porali*: ac notat Petrus Marchantius *ibidem Quest. 3.* & alij Expositi-
tores, quidquid nonnulli contradicant.

DISTINCTIO III.

De Quarto, & Quinto Præcepto Ecclesiæ;

Sive

De Annua Confessione, & Communione Paschali,

QUÆSTIO I.

Quid sit, & quo jure, ac quando obliget Confessio
Sacramentalis?

1. **Q**uartum Ecclesiæ Præceptum sequentibus verbis com-
prehenditur: *Peccata tua Sacerdoti proprio annis singulis con-
fiteor.* De quo in Concilio Generali Lateranensi, sub
Innocentio III. celebrato, & refertur c. *Omnis utriusque sexus, de Pæ-
nitentijs & remissionibus*; sic statutum habetur: *Omnis utriusque sexus
Fidelis, postquam ad annos discretionis pervenerit, omnia sua peccata sala-
tem semel in anno fideliter confiteatur proprio Sacerdoti: & injunctam sibi
penitentiam proprijs viribus studeat adimplere.* Quod Præceptum Ec-
clesiasticum ut clarius intelligatur, nonnulla præmittenda viden-
tur: hinc sic

2. **CONCL. I.** Confessio Sacramentalis est accusatio legitima
de proprijs peccatis, tacta coram Sacerdote, ad eorum ve-
nitiam impetrandam virtute Clavium. Ita in re communis. Et
quidem *ly*, *accusatio*; ita loco generis; reliqua ponuntur loco
differentiæ. Porro per *ly*, *ad eorum veniam impetrandam virtute
Clavium*, denotatur finis, ob quem fieri debet Confessio Sacra-
mental, qui est consecutio veniæ, ac remissio peccatorum ob-
tinend.

Vppp 2

tinenda virtute Clavium ; id est, virtute Sacramentalis absolutionis, à Sacerdote legitimam jurisdictionem habente super confitentem prolatæ. Juxta quod Christus *Joan. cap. 20.* dixit Apostolis, eorumque legitimis Successoribus : *Accipite Spiritum sanctum, quorum remiseritis peccata, remittuntur eis ; & quorum retinueritis, retenta sunt.*

Ea Jure Divino necessaria est omnibus peccatum mortale committentibus post Baptismum.

3. CONCL. II. Confessio Sacramentalis est à Christo Domino instituta, & omnibus conscientiam peccati mortalis post Baptismum commissi habentibus Jure Divino necessaria. Ita omnes Catholici, estq; novissimè definitum in Concilio Trident. *Sess. 14. can. 6. ibi : Si quis negaverit, Confessionem Sacramentalem vel institutam, vel ad salutem necessariam esse jure Divino ; aut dixerit, modum secretè confitendi soli Sacerdoti, quem Ecclesia Catholica ab initio semper observavit, & observat, alienum esse ab institutione & mandato Christi, & inventum esse humanum, anathema sit.* Et cit. *Sess. 14. cap. 5.* sic habetur : *Ex institutione Sacramenti Pœnitentiæ jam explicata, universa Ecclesia semper intellexit, institutam etiam esse à Domino integram peccatorum Confessionem, & omnibus post Baptismum lapsis jure Divino necessariam existere.*

Probatur hoc alteriùs.

4. Eadem Catholica Veritas præter continuam traditionem, atque perpetuum sensum Ecclesiæ, desumitur ex citatis verbis Christi, *Joan. 20. Quorum remiseritis peccata.* Siquidem, ut argumentatur Doctor Subtilis *4. dist. 17. q. un.* & declarat Concilium Trident. *cit. cap. 5.* per dicta verba Christus constituit Apostolos, eorumque successores Sacerdotes, suos Vicarios, tanquam Judices habentes potestatem remittendi, & retinendi peccata, in quæ Christi Fideles ceciderint. Patet autem, Sacerdotes judicium hoc incognitâ causâ exercere non posse, neque servare æquitatem in imponendis pœnis pro ipsis peccatis, si in genere duntaxat, & non etiam in specie, ac singillatim oporteret pœnitentes sua peccata confiteri.

Præceptum Confessionis non statim obligat post peccatum mortale.

quid, si subit periculum oblivionis peccatorum ?

5. CONCL. III. Dictum præceptum Confessionis Sacramentalis non statim obligat, cum quis in peccatum mortale lapsus est. Ita communis, intelligendo tamen hoc salvis iis, quæ in sequentibus Conclusionibus dicentur. Ratio est : quia præceptum Confessionis est affirmativum, quod obligat non pro semper, sed solum pro determinato tempore.

6. Neque obstat, quòd nisi quis illicò confiteatur, incidat in periculum obliviscendi peccatorum commissorum. Resp. enim cum Layman *lib. 5. tract. 5. cap. 5. num. 4.* & alijs, adhuc ejusmodi peccatori oblivioso non incumbere obligationem illicò

cò confitendi, vel peccata sua scriptis annotandi; cum nullo jure id expressum reperitur. Quinimò non tenemur confiteri nisi ea peccata, quorum post diligentem discussionem habemus conscientiam, ut facetur Concilium Trid. Sess. 14. cap. 5. & can. 7. Quo facto, licet quorundam habeatur inculcata oblivio, adhuc eadem virtute Sacramenti remittuntur saltem indirectè.

7. Interim tamen consultissimum est, omnibusque vel maxime suadendum, post admissum peccatum mortale quàm citissime per veram Contritionem ad Deum converti, imò etiam data opportunitate ad Sacramentum Pœnitentiæ per dolorosam peccati Confessionem properare. Idque tum ad citius consequendam gratiam, atque amicitiam Divinam, evitandumque periculum damnationis æternæ: tum ut opera nostra bona (quæ, si fiant in statu peccati mortalis, sunt mortua, (a) neque meritoria augmenti gratiæ, & gloriæ cælestis) hac ratione coram Deo meritoria evadant.

Consultissimum est illi, cò post Peccatum agere pœnitentiã; cur? (a) Ut dicitur Tract. 1. Dist. 2. n. 46.

8. Accedit alia ratio: quia moraliter loquendo, & regulariter, nemo constitutus in peccato mortali diu observat totam legem, ac evitat novum peccatum mortale; nam, ut dicitur Psalm. 41. *Abyssus abyssum invocat.* Et S. Gregorius lib. 1. Homil. 11. in *Exchielem*, ait: *Peccatum, quod per pœnitentiã non deletur, mox suo pondere in aliud trahit.*

Peccator nò diu moraliter evitat novum peccatum.

9. CONCL. IV. Dictum præceptum Divinum de facienda Confessione Sacramentali vel maxime obligat in articulo mortis, nec non & in probabili periculo ipsius. Ita communis Ratio est: quia non est assignabile aliud tempus, in quo hoc præceptum Divinum potius obliget, quàm in mortis articulo, à quo pendet tota æternitas. Accedit: quia, si tunc hoc præceptum non adimpleatur, id amplius secutà morte adimpleri non poterit.

Præceptum Confessionis obligat in mortis articulo, vel periculo.

10. Et conformiter dictis inferunt Doctores, quòd non solum in infirmitate lethali teneatur quis ad Confessionem Sacramentalem, sed etiam in quolibet probabili periculo mortis; id est, tunc, quando quis aggreditur actus arduos, in quibus verisimile est, quòd mors imminet: ut in bello mortali, in naufragio, & hujusmodi, prout exemplificat Scotus cit. dist. 17. § de secundo. His addunt Summittæ foeminas primò parturientes, & quæ aliàs maximam in partu difficultatem expertæ sunt: siquidem de hujusmodi probabili periculo mortis æquè militant rationes proximè allatæ. Et per hoc patet altera pars Conclusionis.

Corollaria.

Jure Divino
obligat
quam quan-
dum extra
mortalis arti-
culum.

11. CONCL. V. Etiam quandoque per vitæ decursum, atque extra articulum mortis, præceptum Divinum Confessionis Sacramentalis obligat omnes fideles, conscientiam peccati mortalis habentes: quod præceptum ut à Populo Christiano generalius observaretur, optimè Ecclesia in Concilio Lateranensi (num. 7. relato) præcepit, ut Fideles singulis annis saltem semel confiteantur. Ita præter communem Theologorum, docet Concilium Trident. Sess. 14. cap. 5. Ubi refellens inanem eorum calumniam, qui Confessionem à Divino mandato alienam, atque à Patribus in Concilio Lateranensi congregatis initium habuisse docere non verebantur, loquitur in hæc verba: *Neque enim per Lateranense Concilium Ecclesia statuit, ut Christi fideles confiterentur, quod jure Divino necessarium & institutum esse intellexerat; sed ut præceptum Confessionis saltem semel in anno, ab omnibus & singulis, cum ad annos discretionis pervenissent, impleretur.*

Hinc merito
Ecclesia
præcepit
Confessionem
annuam.

12. Ex quo clarè sequitur, quòd Ecclesia semper intellexerit, præceptum Confessionis quandoque extra mortis periculum obligare Jure Divino: quamvis, cum tempus illud non fuerit determinatum à Christo Domino, Ecclesia piè salubriterque, atque cum ingenti animarum fructu statuerit, ut præceptum illud ab omnibus Fidelibus impleatur singulis saltem annis; sicque tempus implendi præceptum istud Divinum determinavit.

Q U Æ S T I O II.

Quomodo Præceptum Ecclesiasticum annuæ Confessionis obliget?

Præceptum
annuæ Confessionis,
quos obliget?

13. CONCL. I. Præceptum Ecclesiasticum annuæ Confessionis obligat omnes fideles conscientiam peccati mortalis habentes, eosque solos. Ita Theologi communiter. Ratio est: quia Ecclesia non præcipit Confessionem peccatorum duntaxat venialium. Tum quia hæc multis alijs remedijs expiari possunt, ut fatetur Concilium Trident. Sess. 14. cap. 5. Tum quia præceptum istud Ecclesiasticum, est determinatio præcepti Divini: atque hoc est de peccatis duntaxat mortalibus; ergo & illud.

An sit præceptum
annuæ Confessionis
venialium?

14. Notant tamen Doctores, ex consuetudine Ecclesiarum, atque ad averendum scandalum, receptum esse, ut fideles omnes ante Communionem Paschalem Sacerdoti proprio se fiant,